

ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

"Ολη ή αὐλὴ τοῦ σεραγιοῦ οκεπάζονταν μὲ καραβόπανο πλούμιστὸ σὲ τρόπο ὥστε νὰ μοιάζει μὲ ἀπέραντη σκηνή. Γύρω στοὺς τοίχους εἶχαν θέσει ντιβάνια ντυμένα μὲ βαρύτιμα περσικὰ κελίμια ἐνῶ εἰς τὸ μέσον ἀτλαζένιες πολυνθρόνες μὲ χρυσοποίκιλτο ἔνδυσι φανέρωναν τὴν ἀρχοντιὰ τοῦ νοικούρυθμοῦ.

Στὴ γωνιὰ τῆς αὐλῆς πάνω σὲ πρόχειρα τζάκια, μεγάλα μπρίκια σιγύρβραζαν τῆς Μόκας τὸ δραστικὸ πιοτό. Παρέκει μέσα σὲ πλατεῖς λεπτοδούλεμένους δίσκους ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι δεκάδες χρυσόζειλα φλυτζάνια καὶ κανάτια μὲ δροσερὸ νερὸ τοῦ Νείλου περίμεναν τὸν χωριανούς.

Εἶχαν ἀνάφει πλέον τὰ φανάρια κι ἀν δὲν ἔλλειπαν οἱ κρυστάλλινοι πολυέλαιοι καὶ οἱ πολύχρωμες γυάλινες σφαῖρες ποὺ κρεμοῦν ἀνάμεσά τους γιὰ στόλισμα, θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς σὲ λίγο θὰ γιορτᾶζεν γάμο.

Μὰ ὅχι. Δὲν ἦταν ἑτοιμασία χαρᾶς, μὲ ἀποχαιρέτημα νεκροῦ. Ἡταν ἡ πρώτη βραδυὰ τοῦ πένθους ὃπου γιὰ τοὺς πιστοὺς λέγεται καὶ Νύχτα τῆς Μοναξιᾶς. Ἡ μοναδικὴ νύχτα ὃπου ἡ ψυχὴ τοῦ Χάμετ Μπένη θάμενε κοντὰ στὸ σῶμα του ποὶν πετάξει γιὰ τὴν αἰθέρια κατοικία της. Ὁ Χάμετ Μπένης εἶχε ποὶν λίγες ὁρες ὁδηγηθεὶ στὸ κοιμητῆρι. Ὁ Χάμετ Μπένης ὁ πρῶτος ἀρχοντας μέσα στὰ ἔξηντα χωριά, ὁ ζηλευτὸς ἀπὸ κάθε συντοπίτη.

Λίγο μετά τὸ σουρούπωμα οἱ χωριανοὶ ἀρχισαν νὰ ἔρχουνται χαιρετίζοντας σιωπηλὰ μὲ χειροψήμα τὸ μπέρπούλο, νέο εἴκοσι πέντε χρόνων καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς, ὅλους μὲ λάσπη στὰ μάγουλα, σημαδί μεγάλης λύπης καὶ ἀγάπης γιὰ τὸ μακαρότη. Μόλις ἐκαθόντουσαν σκλάβοι ἐσέρθιραν τὸ ἄδολο καὶ θερμὸ πιοτὸ μέσα στὰ φλυτζάνια ἐνῶ ὁ ξακουσμένος φάλτης Σὲχ Ἀγγαμη φερμένος ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Κάιρο μαζὲν μὲ τοὺς δύο βοηθούς του ἔψαλλαν μελωδικὰ μὲ διακοπὲς τὸ Κεφάλαιο τῆς Βασιλείας ἀπὸ τὸ ίερὸ βιβλίο τοῦ Κοράν. Ὅταν ἔπαινεν αὐτὸς ἀρχιζαν μέσα στοὺς δοντάδες τοῦ σαραγιοῦ τὰ μοιρολόγια ἀπὸ τὶς μαζευμένες ἐκεῖ γυναικες, μοιρολόγια τυπικὰ ποὺ λέγονται σὲ κάθε θάνατο ἀπὸ τὲς ἴδιες πάντα γυναικες, μὲ τὴν ἴδια πάντα θέρμη ποὺ τὴν φουντώνει μόνο ἡ σκέψη μεγαλήτερης ἀνταμοιβῆς.

Καθισμένοι κοντὰ κοντὰ ὁ διαβασμένος Σὲχ Λοῦτφι μὲ τὸν Καδῆ τοῦ χωριοῦ ἀκουγαν καὶ αὐτοὶ μὲ θρησκευτικὴ προσήλωση τὸν καλλίφωνο φάλτη, ἀναστενάζοντας στὸ τέλος κάθε στροφῆς καὶ προφέροντας σύνῳρα τὸ Ἀλλάχ² Αλλάχ. Καὶ πρόσεχαν ἀρκετὴ ὥρα βυθισμένοι σὲ ἔκσταση ὅταν ὁ Καδῆς ἔκοψε τὴν σιωπὴ λέγοντας στὸ διπλανό του.

— Κύττα Σὲχ Λοῦτφι, κύττα τρύω σου κι ἀν μπορεῖς μὴ γελάσεις μέσα σου! Κύττα φίλους καὶ διχτροὺς τοῦ μακαρότη μαζευμένους ἐδῶ μέσα, ὅλους σιωπηλούς, ὅλους θλιμμένους, ὅλους σὰν

ἀδελφούς. Νὰ μὲ συχωρέσει ὁ Προφήτης μὰ μοῦ φαίνεται κι' ὁ Χάροντας γιὰ τοὺς ζωντανοὺς χρησιμεύει γιὰ τέρψη. "Ενα θέαμα ποῦ μόνο στοὺς δλίγους περνᾶ γιὰ τραγικό, μὰ στοὺς πολλοὺς ἔχει πάντα κωμικὴ τὴν ὄψη.

— Καλὰ τὰ λὲς ἀδελφὲ Καδῆ, καλὰ τὰ κοίνεις. Νά, μὴ κι αὐτὸς ὁ μακαρίτης μὲ τ' ἀφάντιστα ἀγαθὰ δὲ λέγουν πῶς δὲν εὐτυχοῦσε παρὰ σὰν ἔβλεπε νὰ πυραδέρνει τοῦ θανάτου κάθε ἀδύνατο καὶ ὑποταχτικό του πλᾶσμα; Μὴ τὸ μόνο γνώρισμά του δὲν ἦταν ἡ σκληρότητα καὶ ἡ χαρὰ του ὁ θριαμβός της;

— Σῶπα καῦμένε Σέχ Λοῦτφι μὴ μᾶς ἀκούσουν πῶς κακολογοῦμε μέσα στὸ σπίτι του. Σῶπα γιατὶ στοὺς μικροὺς ἡ σιωπὴ μοιαζεῖ τὸ χασίσι ποῦ μᾶς φέρνει ὄνειρα ἀπατηλά, ὄνειρα ὄμως, ὄνειρα αἰλώνια.

Παρέκει ὁ βαφέας Μαχμούτ μὲ τὸν ἀχτάρην Ἀμπτὲλ Νοὺρ σιγομιοῦσαν κι αὐτοῖ.

— Κληρονόμος καὶ μόνος κύριος τὸ μπεόπουλο, ἔλεγεν ὁ βαφέας, σίγουρα θὰ παραιτήσει τὸ χωριό γιὰ νὰ ζήσει κάτω στὸ Κάιρο. Λένε πῶς ἔκει κάτω ἀκάλυπτες λευκὲς γυναικες ἀπίστων ἔξελοιάζουν ὅλα τὰ μπεόπουλά μας μὲ δικά τους ξόρκια, μὲ δικά τους γητέματα ωλένοντάς τα στὴν ἀκολασία.

— Καῦμένε Μαχμούτ, ἀπάντησεν ὁ ἄλλος, ὅλα εἶνε πιστευτά. Γιὰ θυμήσου τὴν σημερινὴ τρελλὴ ποῦ ἔρχονταν πίσω ἀπὸ τὴν κηδείαν ξεφωνίζοντας μὲ τὴ στριγγιὰ φωνή της «δὲν τὸν θέλω τὸν Μπέη, δὲν τὸν θέλω κοντά μου, πᾶρτε τον πᾶρτε τον μακρυὰ στὶς ἀφορεσμένες πόρνες τῶν ἀπίστων. Μὴ στὴν ἔκφρασή της δὲ ζωγραφίζονταν ὁ πόνος καὶ στὴ φωνή της τὸ μίσος γιὰ τὸν ἀποστάτη, γιὰ τὸν ἐπίορχο»;

— Ἀλήθεια, ἀδελφέ μου Ἀμπτὲλ Νοὺρ μοῦ φέρνει ωγιος ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ τῆς τρελλῆς. Σοῦ εἶνε γνωστὸ πᾶν ἐστάθηκε γυναικαὶ τοῦ Μπέη ποῦ τὴν συχάθηκε τὴν πρώτη βδομάδα τοῦ γάμου γιατὶ λένε τὸν εἶχε γητέψει μιὰ πεντάμιορφη χριστιανὴ ποῦ τὴν ἀνταμύωσεν ἀνεπάντεχτα μιὰ μέρα κάτω στὴν πρωτεύουσα. Ἀπὸ τότε εἴκοσι πέντε καὶ παραπάνω χρόνια τὰ μυαλὰ τῆς Σέχας δὲν ἥλθαν στὰ καλά τους κι ἔκανε τόσες καὶ τόσες τρέλλες ἀπὸ τὸ κακό της.

— Καῦμένε Μαχμούτ ίσως νὰ καμώνεται τὴν τρελλὴ γιὰ τὸ ἀτιμώρητο. Ἐχει προκαλέσει πολλὲς σκηνὲς τοῦ μακαρίτη. Ἡ ἀντάμωσή τους τὸν ἐτρόμαζε γιατὶ πάντα τὸν ἐφοβέριζε μὲ ἀνταπόδωση τοῦ κακοῦ. Περίεργη γυναικα! Ως τόσο ἀκούσα πῶς μέχρι σήμερα κοιμοῦνταν πέρα στὸ οἰκογενειακὸ μνημεῖο ποῦ ἔκτισεν ὁ Μπέης τώρα καὶ πέντε χρόνια καὶ πῶς τὴ νύχτα πολλὲς φορὲς ἀκοῦντε παραξένες τρομακτικὲς φωνὲς οἱ διαβάτες λὲς καὶ μιλάει τοὺς πεθαμένους.

— Φτάνει ἀδελφέ μου Ἀμπτὲλ Νοὺρ καὶ τὰ λόγια σου μὲ τρομάζουν. Μοῦ φέρουν ἀγρυπνία καὶ δράματα.

— Αντίκου ἔνας μεταπράτης γεννημάτων μὲ τὸν γείτονά του γεωργὸ συζητοῦσαν σιγανὰ γιὰ τὴν ἐσοδεία ποῦ φαίνονταν καλὴ καὶ θάψινε πολλὰ κέρδη αὐτὸ τὸ χρόνο. "Οταν τοὺς πρόσφεραν τὸν καφρέ βλέποντας τ' ἀκριβὰ φλυτζάνια καὶ τοὺς δίσκους ἐστρεψαν

τὴν δομιλία τους γιὰ τὸ ἀλογάριαστα ἀγαθὸν τοῦ μακαρίτη. Ἡσαν δύο καλοὶ πολῖτες ποὺ θὰ περνοῦσαν τὴν βραδυά τους χωρὶς νὰ λησμονήσουν καμιαὶ ὑπόθεσὶ τους, κανένα ζῆτημα τῆς ἡμέρας.

Τέτοιες καὶ παρόμοιες πουβέντες κυκλοφοροῦσαν σὸν ὅλες τές συντοφιὲς ἐνῶ οἱ δοῦλοι ἔπαιλουνθοῦσαν νὰ σερβίρουν τὸ τονωτικὸ πιοτὸ κι ὁ καλλίφωνος ψάλτης νὰ ψάλλει τὸ ἀθάνατα λόγια τοῦ Προφήτη.

Τὸ μπεόπουλο πότε στὴν ἔξωπορτα καὶ πότε κάμοντας γῦρο παρατηροῦσε μὴ ἔχασθε κανεὶς ἀκέραστος, κανεὶς ἀπεριποίητος. Στεγνὺν πειὰ τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ φαινόντουσαν ἀστείρευτα ὅσο ἔνοιωθε τὸ νεκρὸ τοῦ πατέρα του σιμά. Ἀγέρωχος ὁ τρόπος του μῷ ὅλῃ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔδειχνε στοὺς χωρικούς. Δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ μοιάζει τοῦ γεννήτορά του. Καὶ οἵταν ἔκεινος ἀμάλακτος σὲ κάθε του ἀπόφαση, ἀδάμαστος σὲ κάθε του διαταγῆ.

Ἡξενρε πειὰ τὸ μπεόπουλο πῶς ὅλα τὰ σωρευμένα ἀγαθά, πῶς κι ἀπὸ ποὺ ἀδιάφορο, δὲν εἴχαν ἄλλον νὰ τὰ διαφεντέψει παρὰ μόνον αὐτό, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀναστεναγμοί του πολλὲς φορὲς δὲν ἤσαν ἀπόγνωσης ἀλλὰ λυτρωμοῦ. Ἐπερεπεν ὅμως στὸν κόσμο νὰ φανεῖ τὸ παιδί ποὺ τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ πατέρα. Πότε, πότε λοιπὸν ἔμπαινε στὸ σεράγι κι ἔκει στὸν δντᾶ, ἐμπρὸς στὸν κυριστάλλινο καθρέφτη ἔβλεπε μὴν ἔπεσεν ἡ λάσπη ἀπὸ τὰ μάγουλα κι ἀν ἡ ὄψη του ἔφερνε ἀκόμη τὰ χνάρια ἀδόκητης ἀπελπισιᾶς. Στοὺς διπλανοὺς δντάδες σὰν ἔπαινεν ὁ ψάλτης τὰ πληρωμένα μοιρολόγια τῶν γυναικῶν ἔκλαιγαν τὸ ἀτίμητα ψυχικὰ στολίδια τοῦ Μπέη μὲ λόγια ποὺ θὰ συγκινοῦσαν ἀν ὥσταν πρωτόφαντα κι ἀπ' τὴν καρδιά.

Ἐτσι ἔφθασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ πέρασαν χωρὶς ὅμως ν' ἀδειάσουν τὰ ντιβάνια. Μερικοὶ γέροι λαγοκοιμόντουσαν καθισμένοι ἐνῶ ἄλλοι ζητοῦσαν γιὰ τρίτη φορὰ καφρὲ διεγερτικό. Τὸ μπαινόβγαλμα εἶχε σταματήσει κι ὅσοι ἔμεναν ἔσκοπευαν ν' ἀκούσουν τὸν Φίκη ὡς τὸ τέλος τῶν φαλιμῶν.

Τότε ἔξαφνικὰ ἀκούσθηκε ἔνα γέλοιο βραχὺν ποὺ περνοῦσε καὶ γιὰ κλᾶμα ἔξω στὸ δρόμο. Ἡταν ὅμως τόσο παρᾶξενο καὶ διαπεραστικὸ γέλοιο ποὺ συνέφερε τοὺς γέροντες κι ἔκοψε κάθε χαμηλὴ συζήτηση. Τὸ μπεόπουλο μαντεύοντας κάποιο κακὸ δώμησε κατὰ τὴν ἔξωπορτα μαζὸν μὲ δύο τρεῖς δούλους, μὰ ὅσο νὰ φθάσουν ἔκει, στὴ μέση τῆς αὐλόπορτας διαγράφηκεν ἡ σιλουέτα ἡ πανύψηλη μιᾶς γυναίκας.

— Ή Σέχα ἡ τρελλή, ἐψιθύρισαν ὅλοι.

— Χά, χά, χά, γέλασε χασάσικα ἡ Σέχα γιατὶ ήταν αὐτή, τὶ θέλει ἐδῶ πέρα ὅλο τὸ χωριὸ θλιψιμένο καὶ σιωπηλό ; Χά, χά, χά, τόσοι ἄνδρες καὶ νὰ μὴ γελοῦν ! Τὶ ζητάτε μαζωμένοι ἐδῶ μέσα ὅλοι σεῖς οἱ ἄνδρες τοῦ χωριοῦ ; Τὶ γιορτὴ κακὴ εἶνε αὐτὴ ποὺ δὲν ἀκούγονται οὕτε ντέφι, οὕτε ζύγια ;

— Σῶπα Σέχα, φώναξαν οἱ δοῦλοι, σῶπα καὶ ἡ θέση σου δέ στέκει ἐδῶ. Φῦγε κι ἔλα αὐριο νὰ σου δώσουμε δι, τι θελήσεις κι ὅ, τι πεῖς.

Μὰ κείνη ζεσπάζοντας πάλι στὰ γέλοια προχώρησε πρὸς τὸ κέντρο. Χεροδύναμη καὶ θαρρετὴ .δὲ φοβοῦνταν μὴ τὴν ζυγώσει

κανείς. "Υστερα κάθε ὅντο μὲ χαμένο λογικὸ εἶνε σεβαστὸ στὸν πάθε πιστό. Μία κελευπία μισοσκισμένη ἦταν τὸ μόνο τῆς φόρεμα ποῦ μόλις ἔκρυψε καλόγραμμο σῶμα μεστωμένης γυναικας. Τὰ δρθωμένα τῆς στήθια ἐπρόδιαν τὸ ἀμάλαγο ἐνῷ τὰ μαλλιά τῆς ἀκάθαρτα καὶ ἀχτένιστα ἔδιαν στὸ πρόσωπό της μορφὴ Μεδούσης. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἵδει κατάμματα. Ποτὲ μιὰ γυναικα πιστῶν δὲν χαρῆζε τῇ θωριά της σὲ τόσους ἄνδρας. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σκάνδαλο ἦταν μεγάλο, πρωτάκουστο, σατανικό.

Μὰ ἡ τρελλή, λέσκι^κ ἦταν ὑπνωτισμένη, ὅταν ἔφθασε στὸ κέντρο.

— Γελᾶστε ἀσήκιδες, ἐφώναξε, χτυπῆστε τὰ παλαμάκια παληκαράδες κ' ἡ Σέχα ἡ τρελλὴ θέλει ὅλους νὰ γελοῦν, ὅλους νὰ γλεντᾶνε. Τί ὄμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ μέσα μὲ τόσα φῶτα καὶ τόσα στολίδια. Ἐδῶ μόνον οἱ χορεῦτρες λείπουν. Ποῦ εἶνε οἱ χορεῦτρες, τὰ μπουζούκια καὶ τὸ σαντοῦρι;

"Ολοι ἥσαν κυριευμένοι ἀπὸ κατάπληξῃ· κανεὶς δὲ μιλοῦσε λέσ κ' ἔγιναν οἱ μαρμαρωμένοι τοῦ παραμυθιοῦ. Ο Φίκης ἔπαιψε κι αὐτὸς χωρὶς νὰ συνεχίσουν τὰ μοιρολόγια. Σ' ἔνα χαμηλὸ παράθυρο καφασωτὸ φάνηκαν περίεργα πρόσωπα γυναικῶν τοῦ χαρεμιοῦ παραπολούθωντας τὴν ἀνεπάντεχη σκηνήν. Καὶ κείνη ἔκολουθοῦσε.

— Μὰ δὲν ἀποκρίνεται κανένας σας μόνοι σεῖς οἱ νεοί χαμογελάτε στρέφοντας τὸ πρόσωπο κατὰ τὸν τοῖχο; Γλέντι θέλει ἡ ψυχή σας γιὰ κακομοιριά; Μὰ ξέρω γὼ τὸν πόθο σας τὸ μυστικό. Τὴ λαχτάρα σας τὴ νοιώθω γώ. Ἡ Σέχα ἡ τρελλὴ δὲ θὰ σᾶς χαλάσει τὸ χατίρι. Θὰ σᾶς γλεντήσει στὸ σπίτι τοῦ ἀνδρός της κι ἀς μὴ φέραν τὰ λαγοῦτα κι ἀς μὴ χτυποῦν τὰ ζύγια καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄρπαξε τὴν κελευπία μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ μ' ἔνα τράβηγμα τὴν ἔροιξε κάτω! Τότε φάνηκεν ὀλόγυμνη ἡ Σέχα καὶ ξεφωνίζοντας παραδέσενα ἀρχισε νὰ χορεύει ἔνα χορὸ περίεργο καὶ λαγνὸ ποῦ ἔκαμε τοὺς γέρους νὰ κρύψουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ ντροπὴ ἐνῷ οἱ νεώτεροι χαμογελοῦσαν μὲ τὸ πρωτόφαντο θέαμα.

"Ήταν δὲ χορὸς τῆς κοιλιᾶς. Ἡ Σαλώμη σὰν μεθοῦσε ἀπὸ ήδονή καὶ χόρευε τὸ χορὸ τῶν ἐπτὰ πέπλων πάνω ἀπὸ τὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ "Αἱ Γιάννη δὲν θὰ αἰσθάνονταν τέτοιο κλονισμὸ σωματικὸ ποῦ δείχνονταν στὴν τρελλή. Τῷφερε ἡ ἀπόλαυψη κάποιας ἐκδίκησης γιὰ τὸ ἀλόγητο τῆς τρέλλας; μιστήριο.

Χορεύοντας μὲ τινάγματα προκλητικὰ τῆς κοιλιᾶς καὶ τοῦ πισινοῦ πρὸς τὰ ἐυπρὸς καὶ πίσω ἐνῷ οἱ δρθὲς ρόγες τῶν δυνατῶν βυζιῶν μόλις ἐσιγότρεμαν, προσπαθοῦσε σύγχρονα νὰ τραγουδήσῃ ἔνα παλὴὸ γνωστὸ τραγοῦδι τῆς ἀλατίας. Μ' ἀν ἔβγαιναν τὰ λόγια καθαρὰ ἡ φωνὴ ἦταν παράτονη, σὰν παράχορδο δργανο, ποῦ ἔκαμε κακὸ στὰ νεῦρα, φέροντας τὸ ἀνατρίχιασμα ποῦ προκαλεῖ τὸ ξύσιμο νυχιοῦ πάνω σὲ τζάμι.

Καὶ τραγουδοῦσε:

Μεσ' στὸ Νεῖλο ὅταν βλέπετε παρθένα
θαυμοχάραμα νὰ λοῦζεται γυμνὴ^κ
μ' ἡ ματιά σας πέσει λάγνα στὰ καλά της
καὶ τῆς κλέψει τὴν ἀτίμητη Ντροπή...

Μὰ πάνω στὴν τελευταία λέξη τρεῖς δοῦλοι ποῦ είχαν πλησιάσει ἐλαφρὰ κρατῶντας ἔνα λευκὸ σεντόνι τόδριξαν πάνω της σκεπάζοντάς την καὶ τὴν ἔπιασαν στὰ στιβαρά τους χέρια. Τὸ τραγοῦδι κόπηκε καὶ ἔνα πάλαιμα ἄγριο ἀκολούθησε μὲ ξεφωνητά σπαρακτικά τῆς Σέχας ἐνῷ τοὺς δούλους βοηθοῦσαν κι ἄλλοι συντοπίτες ποῦ είχε πειράξει ἡ παρουσία της ἐκεῖ μέσα.

Καὶ πάλευν ἀφάνταστα μὰ ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ καταβάλλονταν ἡ χεροδύναμη γυναίκα καὶ σέργονταν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή, ἀνίκανη ἀπὸ κούραση νῦν ἀντισταθεῖ πλέον.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ἔφερε τέλος στὴν τελετή. Οἱ χωριανοὶ ἔνας, ἔνας ἀποχαιρετῶντας τοὺς συγγενεῖς ἔφευγαν γιὰ νὰ συζητήσουν ἑλεύθερα στὰ στενοσόκακυ τοῦ χωριοῦ γιὰ ἐμπρὸς στὰ κατώφλια τους τὴν ἀδόκητη ἐμφάνιση τῆς Σέχας.

Σὲ λίγο σβύνονταν καὶ τὰ φανάρια τοῦ σεραγιοῦ καὶ βυθίζονταν σὲ σκοτάδι καὶ σιωπή. Μόνον ἡ Σέχα ἡ τρελλὴ ἀκούγουσανταν νῦν ἀφίνει πίσω της φοβέρες καὶ κατάρες ἐνῷ ἔσερνε τὸ μωλωπισμένο σῶμα της μακρὺ στὰ νυχτερινά της καταφύγια.

Στὴν ἀκρη τοῦ χωριοῦ, ὀλόσπρια σὰν χιονισμένη πολιτεία ἀπλώνουσανται τόνα κοντὰ στὸ ἄλλο τὰ μνήματα μὲ τοὺς νεκροὺς τόσων γεννεῶν. Ἀλλὰ μὲ χρυσᾶ ἐπιγράμματα, ἄλλα μὲ γλυμμένα μαρμάρινα κεφαλάρια, ἄλλα φτωχὰ χωρὶς κανένα κόσμημα στέκουσανται βουβὰ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Ἐδῶ λένε βρίσκεται τὸ ὅμεγα κάθε ὀνείρου, κάθε ἐλπίδις, κάθε ἀπάτης!

Νά καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ Χάμετ Μπέη φαντάζει μεγαλόπρεπο, ψηλὸ μὲ προαιώλιο καὶ περιτοίχισμα σωστὸ μικρὸ σπιτάκι ἀσκεπο. Μπαίνοντας ἀπὸ τὴν ἔξωπορτα ἀντικρύζει κανεὶς τὸ μεγάλο οἰκογενειακὸ μνῆμα σὲ σχῆμα τετράγωνο μακρὺ ὡς τέσσαρα μέτρα καὶ ψηλὸ ὡς ἔνα, ἔχοντας στὴ βροειανατολικὴ πλευρά του μιὰ πορτούλα καμαρωτὴ ποῦ τὴν κλείσουν μόνο δύο ὄρθιες τετράγωνες πλάκες. Ὁταν τὶς παραμερίσει κανεὶς σκύβοντας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ βλέπει ἔνα θιλωτὸ ὀλοσκότεινο δωμάτιο στρωμένο μὲ ἄμμο. Εἶνε ἡ κοίτη ὃπου θὰ ξαπλωθοῦν γυρμένοι στὴ δεξιά τους πλευρὰ γιὰ νῦν ἀντικρύζουσαν τὴν ἀγία πόλη τῆς Μέκκας δλοι καὶ δλες σ' ὅσους κυκλοφορεῖ αἷμα τοῦ Μπέη. Ἐκεῖ στὴν ἀράδα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ οἱ ἀνδρες κι ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ γυναῖκες θὰ μαζευτοῦν ἀμύλητοι δλοι ὅσοι τώρα φαντάζουν πέρα στὸ μεγάλο σεράγι τοῦ χωριοῦ. Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκαμε δὲ ίδιος ὁ Μπέης χθὲς ἀκόμια.

Κοντέύαν ξημερώματα. Τὰ σκυλιὰ είχαν πάψει νὰ ταράζουν τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ τῆς νύχτας μὲ τὰ οὐρλιάσματά τους κι ἀποκαμωμένα ἀπὸ τὴν παραξένη συναυλία τους ὅλη τὴ νύχτα ξαπόστεναν ξαπλωμένα στὰ σοκάκια τοῦ χωριοῦ.

Τότες μὲ τὲς πρῶτες ἀχτίδες τῆς ἀνατολῆς διαδόθηκε στὸ χωριό ἡ φοβερὴ εἰδῆση. Ἐνας ἐργάτης περνῶντας ἀπὸ τὸ κοιμητῆρι είχε διακρίνει ἔξω ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ Μπέη ἔνα σῶμα τυλιγμένο

μέσα στὰ σάβανά του. Τοῦ φάνηκε μάλιστα πῶς κινοῦνταν μὰ δὲν τὸ ἔβεβαιόνων. Γυρίζοντας στὸ φτωχικό του σήκωσε στὸ πόδι δύο τρεῖς γειτόνους καὶ μὲ τόλμη ἔσαπτῆγαν ὡς ἔκει. Γύρισαν δῶμας τρεχάτοι κι ἀλαφιασμένοι γιὰ νὰ μεταδώσουν τὴν εἰδηση σ' ὅλους τοὺς χωριανούς. Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τὸ ἔμαθαν ὅλοι οἱ ἐργάτες ποῦ τοιμαζόντουσαν νὰ βγοῦνε στὴ δουλειά τους πέρα στὰ χωράφια. Τῷμαθαν κι ὅλοι οἱ ἀφεντάδες δόπου κοιμώντουσαν στὰ ἄδυτα τῶν χαρεμῶν. Τῷμαθε στὰ τελευταία καὶ τὸ μπεόπουλο ποῦ εἶχεν ἀγρυπνήσει ὅλη τὴν νύχτα λογαριάζοντας τὴν νέαν ζωὴν ποῦ τοῦ ἀνοιγε δὲ θάνατος τοῦ γέρων πατέρα του καὶ μόλις ἀκούσεται τὸ νέο κατέβηκε βιαστικὰ κάτω στὴν μικρὴ πλατεία δόπου ἵσαν μαζευμένοι ὅλοι οἱ χωριανοί. Συζητοῦσαν ἔκει γιὰ βρυκόλακες ποῦ γυρίζουνε τὰ μεσάνυχτα κοντὰ στὰ μνήματα, γιὰ φαντάσματα ποῦ βγάινουνε ἀνεπάντεχα πέρα στὶς φοινικιές, γιὰ νεκροὺς ποῦ εἴχαν ἀναστηθεῖ σ' ἄλλους καιροὺς καὶ τέλος γιὰ τὸ Μπέη, γιὰ διάφορα περιστατικά του, γιὰ τὴν παρατημένη τοελλή γυναῖκα του καὶ γιὰ τὴν περίεργη τώρα ἔξοδό του τὴν πρώτη βραδὺν τοῦ χωρισμοῦ του ἀπὸ τοὺς ζωντανούς.

“Οταν ἔφθισεν ἔκει τὸ μπεόπουλο κόπτηκαν οἱ διμιλίες κι ὅλοι προσέξανε στὸ νεοφερμένο μὲ περιέργεια καὶ συμπάθεια. Ἡ δρωτήτα τοῦ προσώπου του ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία καὶ τὴν ταραχή του καὶ τὸ ἀβέβαιο βῆμα του ἔδειχναν πῶς κάποιος φόβος εἶχε κυριέψει τὴν σκέψη του.

— Τί ἀκούω, ρώτησε τὸ διαβασμένο Σέχ Λοῦτφι, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦπαν οἱ δοῦλοι;

— Ο Θεὸς εἶνε Μεγάλος, ἀπάντησεν δὲ Σέχ καὶ τὸ θέλημά του σεβαστό. Τώρα τάκουσα κι ἔγω. Πᾶμε Μπέη μου στὸ μνῆμα καὶ θὰ φανεῖ ἡ ἀλήθεια κ' ἡ βουλή του.

Εξείνησαν σιωπηλοί. Ἀπὸ πίσω δὲ τὸ χωριό ἀκολουθοῦσε πυκνὸν κι ἀνήσυχο. Κανεὶς δὲν εἶχε πλέον ὅρεξη νὰ μιλήσει. Ὁσο πλησίαζαν ἀργοποροῦσαν περισσότερο τὸ βῆμα. Όταν πρόκειται νὰ λύσει κανεὶς ἓνα αἰνιγμα ποῦ σχέση ἔχει μὲ τ' ἀρότα τὸν κυριεύει ἓνας δισταγμὸς ἢν ὅχι τρόμος. Τί τὸ παράξενο ἢν βρυκολάκιασεν δὲ μακαρίτης; Τί τὸ περίεργο ἢν σηκώθηκε νὰ ἔσαναδεῖ ἀκόμη μιὰ φορὰ δέσα ἀποχωρίσθηκε τόσον ἀνεπάντεχυ;

Μὰ δέος σιγά κι ἢν περιπατεῖ κανεὶς πάντα φθάνει στὸ τέρμα. Ενα διοιδήποτε τέρμα. Κ' οἱ χωριανοὶ σ' ἓνα τέταρτο βρέθηκαν κοντὰ στὸ νεκρὸ ποῦ ἔστησεν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς τελευταίας του κατοικίας ἔμενεν ἀκίνητος, τιλυγμένος στὰ σάβανά του χωρὶς νὰ δείχνει οὔτε καν τὸ πρόσωπο.

Φθάνοντας ἔκει δὲ διαβασμένος Σέχ Λοῦτφι, σταμάτησε σὲ ἀπόσταση πέντε βημάτων ἀπὸ τὸ Μπέη καὶ παίρνοντας θάρρος ἐφώναξε :

— Χάμετ Μπέη, Χάμετ Μπέη ἢν ἴσως καὶ δὲ στέγνωσεν ἡ καρδιά σου ἀκόμια. Ἀν ἴσως κ' ἡ μιλιά σου δὲν ἔχαθηκε, σὲ διατάσσω σ' ὅνιμα τοῦ μόνου μας Θεοῦ καὶ τοῦ μεγάλου μας Προφῆτη ν' ἀποκριθεῖς σ' ὅλους μας ποῦ σ' ἀγναντεύουμε σὰν ἀπολιθωμένοι πῶς βρέθηκες αὐτοῦ πέρα.

Μὰ τὸ λείφανο δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντηση. Τότε στράφηκε
ὁ Σέχη στὸ πλήθος καὶ εἶπε:

— "Ενας καὶ Μόνος ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μοχάμετ Προφήτης του.

— "Ενας καὶ Μόνος ὁ Θεός, ἀποκρίθηκε ὅλος ὁ λαός, καὶ ὁ
Μοχάμετ Προφήτης του.

— Ποιὸς εἶνε θαρρετός, ξαναφώναξεν δὲ Σέχη, ποιὸς δὲ φοβᾶ-
ται νὰ κάνει μιὰ πράξη ἀφεστὴ στὸν Προφήτη;

— Ἐγώ, ἐγώ, ἐγὼ φώναξαν ὅλοι οἱ καλοὶ πιστοί. Τότε μὲ
θάρρος δὲ Σέχη ζύγωσε τὸν πεθαμένο καὶ τὸν ἐσήκωσε λίγο ἀπὸ τὸ
κεφάλι. Εἶχε πλέον ξυλιάσει τὸ σῶμα σὰν ἔνα σανίδι μονοκόμιτο
ἄλγυιστο ἢ σὰν ἐκείνους τοὺς γυμνασμένους ἀθλητὲς ποῦ χωρὶς
κανένα λύγισμα τοῦ κορμιοῦ τοὺς σηκώνουν ἀπὸ χάμιο κρατῶντας
τους ἀπὸ τὸ κεφάλι.

"Ωστε δὲν εἶχε γίνει κανένα θαῦμα. Ὁ Μπέης δὲν εἶχε ξανα-
γρίσει στὴ ζωή. Τότες πῶς μεταφέρθηκεν ἐδῶ ἔξω;

— Πιστοὶ τοῦ Προφήτη βοηθῆστε νὰ βάλουμε τὸ λείφανο
ἐνὸς ἀδελφοῦ μας πάλι στὸ μνῆμα του, παρεκάλεσεν δὲ Σέχη.

Ἐκατὸ χέρια κινήθηκαν πρόδομυμα σήκωσαν ἐλαφρὰ τὸ σῶμα
καὶ προχώρησαν στὴν ἔξωπορτα τοῦ μνημείου. Δὲν ἦταν κλειδω-
μένη. Μὰ καθὼς τὴν ἄνοιγαν μιὰ φωνὴ στριγγιά, μιὰ φωνὴ ποῦ
ἔχλωμιασεν ὅλους καὶ παρέλυσε τὰ χέρια ὥστε νὰ πέσει κάτω τὸ λεί-
φανο, ἀκούσθηκε ἀπὸ μέσα. Πάνω ἀπὸ τὸ μνῆμα ἀντίκρυσαν τὴ
Σέχα τὴν τρελλὴ γυμνὴ νὰ στέκεται τρέμοντας ἵσως ἀπὸ τὸ ζύγωμα
τόσων ἀνθρώπων.

— Τί τὸν φέρνετε πάλι μέσα στὸ σπίτι μου, ἔσκουξεν ἡ τρελλή.
Πᾶρτε τον, πᾶρτε τον τὸν ἄπιστο τὸν ἐπίορκο.

"Ολοι τότε ἔλυσαν τὰ τόσα αἰνίγματα ποῦ τοὺς ἐπαίδευαν ἀπὸ
χτές. Τὸ μυστήριο ξεδιαλύθηκε μονομαῖς. Ἡταν ἡ Σέχη. Ὁχι
πλέον ἡ τρελλή, ἀλλὰ ἡ γυναίκα ἡ ἐκδικήτρα.

Κατάπληξη, μὰ ὕστερα θυμὸς ἔπιασεν ὅλο τὸ πλήθος. Ἡ Σέχα
θὰ πλήρωνε πλέον μὲ τὴν ἔλευθερία της τὴν ἀλλόκοτη ἐκδίκηση
ποῦ ἑτοίμαζε χρόνια τώρα...